

stað, var skramblið frá teimum trimum olposunum, sum Einar lossaði inn í bilin hjá Arna Waag.

Tóru, Maja og Jógvan komu at búgva á Búðargerði 9 hjá einari sera dæmliari konu, sum æt

eru o. u. 45 km frá Reykjavík. Vegurin úr Reykjavík til Hveragerðis er, sum so mangan aðra staðni í Íslandi, góður, men har er eisini, sum so nógvastadni har í landinum, ógvuliga oyði, reyn og berar fjallasíður, og stórar skriður. Hetta — skriðurnar, er eyðkenni fyrri flestu fjøll í Íslandi. Hesi dimmu reynini og

vækstrir vaksa. Fyri 16 árum síðani (hetta er skrivað 1962) vóru eingi vakstrahús í Hveragerði, men so var tað ein dani, ið æt Kristensen, sum sá teir stóru móguleikar, sum vóru í teimum heitu keldunum. Hann bygdi fyrsta vakstrahús í Hveragerði. Nú eru nóg, eg taldi tey ikki, men víða um í dalinum lá vakstrahús við vakstrahús. Henda dag vóru vit saman við Ingibjörg inni hjá lærarahjúninum, sum hon kendi, tað vóru Torgunnur Bjørnsdóttir og Bjørn Ólafur Pálsson. Har ótu vit dögverða. Hetta vóru ógvuliga dæmlika fólk, tað var Bjørn Ólafur Pálsson, sum segði okkum frá dananum, Kristensen, ið bygdi fyrsta vakstrahús í Hveragerði. Hesi bæði lærarafólk høvdu bæði verið á Danmarks Lærerhøjskole, og serliga Torgunnur Bjørnsdóttir tosaði frálíka væl danskt. Vit hugdu at gosinum Grýlu, sum goysir einaferð um tíman, men tað er ikki tilíkt risagoss, sum Geysir ber orð fyrri at gera, og væl sást, at fólk høvdu fódrað Grýlu við sápu til at fáa hana at goysa dúgliga, tí rundan um gosholið lá hópur av sápu-pappiri. Gosið hjá Grýlu er hægst 7–8 m.

tær skáldaðu fjallasíðurnar eru stórbart landslag, men tað er ikki mikið yndi yvir tí.

Uppi á Kambi

Tá vit komu upp á Kambin, sum er oman fyrri Hveragerði, fingur vit annað at siggja. Vit sóu út yvir dalin, sum bygdir Hveragerði er í. Har reyk av kókandi vatni í øllum dalinum, vit sóu bygdirna Selfoss, og vit sóu Eyraðakka, og úti í havinum sóust Vestmannaoyar.

I Hveragerði eru nógv vakstrahús, hvar allir móguligir

Annars vilja teir verða við, at Geysir skal vera nógv víknaður hesi seinastu árin. Sjálvum teir hava fylt ov mikið av sápu í hann, til at fáa hann at goysa, so er ferðafólk, sum er komið hagar, noyðst at fara av stað aftur uttan at hava sæð nakað gos.

Nær við Hveragerði er Ingolfssjall, har sigst Ingolf Arnason, fyrsti landnámsmaðurin at vera jarðaður, men hetta man sum so mangt í íslenskum frá-

Reykjavík

sagnum søgulega vera illa eftirfarandi.

Kl. 14 fóru vit heim aftur til Reykjavíkar, óku upp úr hesum vakra dali niðan á Kamb, meðan dalurin aftan fyrri okkum reyk av kókandi vatni, og henda sama dag hittust vit, sum avgjørt var á hotel Garði. Har komu vit ásamt um, at dagin eftir, 4/8, skuldu vit gera útferð til Snæfellsnes, tað var Arni Waag, sum ráddi okkum til at fara hesa ferð. Ferðin skuldi vara 2 dagar, vit skuldu fara við tveimum bílum, og farið skuldi vera kl. 10.

Rýmdu av vøllinum

Tá henda avgerð var tikin, fóru vit »ein túr í býin« við 10 ára gomlu Kristínu, dóttir Arna Waag sum leiðvisara. Kristína var ein óføra fitt og sera skilagóð smágenta, hon tók ábyrgdina av at ansa eftir okkum ógvuliga álvarsliga. Vit vóru inni í handlum og keyptu okkum ymist, tubbak og okkurt annað. Vit

høvdu skift nakað av peningi okkara til íslendskan pening. Tað visti seg at vera nógv at gjalda t. d. 60 oyru fyrri eina svávdóls ella 20 kr. fyrri 50 g av tubbakki, men tá vit so fóru at rokna eftir, var tað ikki dýrari enn heima hjá okkum, heldur ódýrari.

Kl. 20.30 fóru vit á fótbóltsvøllin til at hyggja at fótbóltsleiki millum føroyingar og íslendingar. Tað føroyska landsliðið hevði verið í ferðini saman við okkum til Íslands við »Drottningini«. Leikvøllurin var tætt við Hofteig 40, o. u. 2 minuttir at ganga. Har var ein hópur av áskoðarum, men leikurin var syndarligur fyrri okkum føroyingar at hyggja at. Tá fyrri hálvleikur var liðugur var steðan 8–0 til íslendingar. Hesum orkaðu vit ikki at hyggja at og rýmdu tí og fóru hvørt til sín at hvíla okkum til ferðina dagin eftir.

Meira

Kort av Íslandi

Ina, Einar og Ennelene skuldu búgva hjá Arna Waag. Álfrólsvegur 16 í Koparvogi. Betta og eg komu at búgva hjá Ingibjörg á Hofteigi 40, eg fekk ongantið at vita, hvar Gunhild Waag búði.

3. aug. — Vit fóru upp kl. 8, og kl. 9.30 tosaði eg við Einar og gjørdi av at hittast á hotel Garði til at tosa um, hvat vit skuldu gera í Reykjavík — ella, hvar vit skuldu fara hesar dagar, áðrenn rundferðin við »Esju« byrjaði, 6. aug.

Kl. 11 fóru Betta og eg saman við Ingibjörg til Hveragerði, tað

TEIR NEVNDU HANN SVARTI

Johnsigurd Johannesen
týddi
eftir
sir Arthur Conan Doyle

2. PARTUR

— Av teirri orsök, at royndirnar tóktust hava óbeinleiðis samband við Woodman's Lee-málið. Á, Hopkins. Eg havi fingið fjarritið, sum tygum sendu mær í morgun. Satt at siga havi eg biðað eftir tygum. Komið og fáið tygum ein bita saman við okkum.

Bráðkomni gestur okkara var ein maður, sum fólk tóktust geva ans. Hann mundi vera í triatiárinum. Var klæddur í sera snotuligan búnað. Burður hansara var slikur, at hann átti at vera vanur at ganga í uniformi.

Eg bar kenslu á hann. Á navnið, sum var Stanley Hopkins.

Ein ungur lögreglumaður, sum Holmes hevði virðing fyrri. Men virðing Hopkins fyrri vinmanni mínum var lítill. Tað visti eg.

Hopkins tóktist ikki vera í góðum hýri. Eygnabryr hansara vóru síðar og dökkar. Hann setti seg.

— Nei, annars tøkk! Eg át ein bita, áðrenn eg kom higar. Eg hevði verið í býnum um náttina, tá eg í gjár kom at geva frágreiðing.

— Og hvat var so innihaldið í frágreiðing tygara?

— Eink. Ógilt spell. Men eg fór skeivur.

— Tað gongur afturá, heldur enn framá?

— Tað sær ikki mætari út.

— Slikt er tað. Eg má heldur fara at kanna málið.

— Bert tygum vildu gjørt tað, Holmes! Tað er fyrsta stóra roynd mín, og eg veit eingi livandi ráð. Vælsignaður Holmes! Roynið og verið við og hjálpið mær!

— Jú, jú. Eg havi av berari tilvild lisið allar vitnisfrágreiðingarnar og hinar frágreiðingarnar, sum eru tókar í málinum. Hvat hava tygum annars gjørt við ta lítlu tubbaksmappuna, sum var funnin júst á tí stað, har brotsgerðin varð framd?

Hopkins gjørdist bilsin og segði:

— Tað var maðurin, sum átti mappuna. Fyrstu bókstavirnir í navni hansara vóru skornir í mappuna. Innanfyri.

Mappan var úr kópaskinni. Og maðurin var ein gamal kópaveiðimaður.

— Men hann hevði onga pípu?

— Nei, vit komu ið hvussu er ikki fram á nakra pípu.

Hann roykti lítið. Kanska hevur hann havt nakað av tubakki liggjandi til at geva vinmanni sínum.

— Ivaleyst so. Eg nemi bert

við hatta av teirri orsök, at eg hevði havt tubbaksmappuna sum eitt høvudslið í kanningunum, um eg sjálvur skuldi staðið fyrri teimum, segði Holmes.

Hann helt fram:

— Vinur mín, Watson, lækni, veit annars einki um hetta málið at siga. Sjálvur hevði eg einki havt imóti, um greitt varð frá av nýggjum úr innihaldinum úr nevnda málinum. Gerið so væl og gerið ein samandrætt av hendringini, Hopkins!

Stanley Hopkins tók ein pappírslépa úr lúmmunum.

— Eg havi nøkur uppskrift um viðurskiftini hjá Peter Carey, byrjaði hann.

— Hann var føddur í 45 — og sostatt var hann 50 ára gamal. Hann var ágrýtin kópa- og hvalaveiðimaður. Í 1883 hevði hann leiðsluna umborð á kópaveiðibátinum Sea Unicorn frá Dundee.

Sum fyriskipari umborð á Sea Unicorn var hann heppin, men árið eftir, í 1884, legðist hann uppi á landi.

Síðani ferðaðist hann í nøkur ár. At enda keypti hann sær eitt lítið øki, Woodman's Lee, nærindis Forest Row í Sussex.

Har hann tilhald í seks ár og har doyði hann fyrri júní einari viku síðani!

(Framhald)